

Arrest

nr. 270 116 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je een Albanees staatsburger afkomstig uit Vlorë en ben je actueel 17 jaar oud. Je vader drinkt vaak te veel en is heel agressief tegenover jou, je moeder, je oudere broer en je jongere zus. Jouw moeder en broer worden al lang door hem geslagen, en sinds je 13 à 14 jaar oud bent, word ook jij geregeld door hem geslagen. Soms werden jullie zodanig toegetakeld dat jullie naar het ziekenhuis moesten gaan. Jullie durfden echter nooit naar het staatsziekenhuis gaan, uit schrik dat je vader dat te weten zou komen. Enkele keren bond jouw vader jullie vast en sloeg hij jullie met een riem. Hij dreigde ook dat hij de arm van jouw moeder zou afzagen. Op sommige avonden kregen jullie

geen eten. Je had vaak blauwe plekken. Hierdoor werd je op school gepest en uitgelachen. Je kon echter tegen niemand vertellen dat jouw vader je die blauwe plekken had bezorgd. Ook voor de leerkrachten verzwegen je dit. Je voelde je geïsoleerd. Jouw broer, M. B. (...), die een paar jaar ouder is, besloot in begin 2019 Albanië te verlaten. Hij zou naar het Verenigd Koninkrijk reizen. Hij reisde echter via Zweden en werd daar door de politie tegengehouden. Hij werd gerepatriëerd. Nadien kwam hij niet meer bij jullie thuis wonen. Hij verblijft bij vrienden en soms bij jouw grootmoeder langs moederszijde. Slechts heel af en toe komt hij naar jullie thuis, meestal als jouw vader niet thuis is. Op een bepaald moment in de lente van 2019 werd het jou zodanig te veel dat je een eind aan je leven wou maken. Jouw moeder zag jou echter vertrekken met een koord en wist je tegen te houden. Begin november 2019 sprak je moeder je aan. Ze zei dat ze met jouw oom, Z. H. (...) (O.V. (...)), die in België woont, gesproken had en dat ze besloten hadden dat het beter was voor jou als je in België zou gaan wonen. Op 13 november 2019 vertrok je samen met je grootmoeder L. M. Z. (...) en haar zus A. H. (...) (O.V. (...)) naar België. Na drie maanden keerde jouw grootmoeder terug, maar jij bleef in België. Je ging hier naar school en wilt hier je leven verder uitbouwen. Je verbleef bij jouw oom Z. (...). In 2021 werd jouw oom echter gearresteerd door de Belgische politie. Zijn echtgenote wou niet dat jij nog langer in hun woning zou blijven. Je besprak de situatie met je moeder. In maart 2021 ging je samen met de nicht van jouw moeder, E. H. (...), naar het Klein Kasteeltje om je aan te melden. Van daaruit werd je doorgestuurd naar het open centrum in Luik, waar de sociaal assistente je aanspoorde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 30 juni 2021 diende je een verzoek in. Je vreest bij een terugkeer naar Albanië door jouw vader gemarteld en omgebracht te worden. Je wilt graag in België je school verderzetten en zou ook je moeder en je zus willen kunnen beschermen.

Ter staving van je identiteit en relaas legde je de volgende documenten neer: je paspoort, uitgereikt op 19 juni 2017; een kopie van een notariële akte waarin je vader en je moeder toestemming geven aan jou om, als minderjarige, naar België te reizen in het bijzijn van je groottante, A. H. (...); een kopie van een attest van jouw lagere school waaruit blijkt dat je negen jaren naar deze school bent gegaan maar veel afwezig was, d.d. 8 juni 2021; een kopie van een handgeschreven brief van je moeder Z. B. (...), en een kopie van een handgeschreven brief van je grootvader R. B. (...), waarin ze jouw problemen met je vader bevestigen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Bij KB van 20 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat jij afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van jouw verzoek.

Na onderzoek van jouw verklaringen en alle elementen in je administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dienen enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij de ernst van jouw vrees. Zo doet het wenkbrauwen fronsen dat jouw oudere broer, die net als jij al jarenlang lijdt onder het agressieve gedrag van jouw vader, erin slaagde om jullie woning te verlaten, maar toch in dezelfde stad, namelijk Vlorë, is blijven wonen (CGVS p. 3). Uit jouw verklaringen blijkt dat jouw broer op relatief normale wijze zijn leven kan leiden: hij volgt namelijk lessen aan de hogeschool en werkt als mechanicus (CGVS p. 4-5). Je stelde dan wel dat je zelf, omdat je nog zoveel jonger bent, niet zomaar elders zou kunnen gaan wonen (CGVS p. 13), gelet op het feit dat je een goede relatie hebt met jouw moeder, jouw volwassen broer, en jouw grootmoeder langs moederszijde, waar je soms logeerde en waar je nooit problemen kende met je vader (CGVS p. 11), zijn er geen redenen om aan te nemen dat niet ook jij, met de hulp van de volwassenen die jou omringen, elders zou kunnen gaan wonen in Vlorë. Daarenboven is het opmerkelijk dat je reeds in november 2019 naar België kwam, maar pas in juni 2021, meer dan anderhalf jaar na je aankomst in België, een verzoek indiende (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal heeft begrip voor het feit dat jij als minderjarige niet op de hoogte was van de nodige stappen die gezet dienden te

worden om jouw verblijf te legaliseren. Het is evenwel merkwaardig dat ook de volwassenen die jou omringen hier in België, zoals jouw oom Z. (...), jouw groot tante H. (...) en de nicht van jouw moeder, zich niet meteen na jouw aankomst over de nodige beschermingsmodaliteiten geïnformeerd hebben. Er kan van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan informeert over de in een veilig derde land aanwezige beschermingsmodaliteiten en dat hij zich daarop zo snel mogelijk beroept. Dat jouw moeder, haar nicht en jouw groot tante, die zich bekommerden om jouw toekomst, deze overweging pas gemaakt hebben op het moment dat jouw opvangmogelijkheden hier in België wegvielen (CGVS p. 7), ondermijnt de ernst van de vrees in jouw hoofd.

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat je naar aanleiding van de problemen met je vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie je nooit in aanraking kwam (CGVS p. 12). Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat in jouw geval niet gebeurde. Jij, jouw broer, die al volwassen is, of jouw moeder hebben immers nooit de politie op de hoogte gebracht van jouw vaders gedrag (CGVS p.). Het Commissariaat-generaal erkent dat het voor jou, rekening houdend met jouw jonge leeftijd, niet vanzelfsprekend is om op zelfstandige basis op de autoriteiten af te stappen. Hier dient evenwel aan worden toegevoegd dat je een duurzame relatie hebt met je moeder en jouw volwassen broer, met wie je tot op heden nog contact hebt (CGVS p. 4), waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat je bij eventuele veiligheidsproblemen de nodige hulp zou kunnen krijgen van een volwassene om je tot jouw nationale beschermingsmodaliteiten te wenden. Evenmin nam je ooit andere volwassenen in vertrouwen om je situatie te vertellen, zoals jouw leerkrachten. Je stelde dan wel dat je je schaamde, je beweerde evenzeer dat de leerkrachten informeerden naar jouw blauwe plekken en medelijden toonden, waaruit blijkt dat zij zich oprecht om jou bekommerden (CGVS p. 10).

Je verklaarde dat jij en jouw moeder besproken hebben om niet naar de politie te gaan omdat jouw vader beweerde overal vrienden te hebben en zo snel te weten zou komen dat jullie een klacht hadden ingediend (CGVS p. 9). Je kan echter niet zeggen wie die vrienden van jouw vader zouden zijn. Je kende ze namelijk zelf niet en baseert je hiervoor louter op zijn dreigementen (CGVS p. 12). Hoe dan ook kan de vrees van jou en jouw moeder, namelijk dat jouw vader jullie nog iets ergers zou aandoen indien jullie naar de politie zouden gaan (CGVS p. 8-9), jullie nalaten ter zake niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen je belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien je de autoriteiten niet officieel vraagt op te treden, kan je logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Ook je bewering dat de politie in jouw stad niet functioneert (CGVS p.), kan je niet hard maken. Hiervoor baseer je je immers louter op wat je op televisie en in de media vernomen hebt. Zo hoorde je op tv een geval van een vader die zijn echtgenoot en kinderen vermoordde en ben je bang dat dit jou ook zou kunnen overkomen (CGVS p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat luidens jouw verklaringen blijkt dat de vader in kwestie een gevangenisstraf gekregen heeft en de autoriteiten dus wel degelijk stappen hebben ondernomen tegen de persoon in kwestie, doch dat hij na zijn vrijlating alsnog zijn gezin vermoordde (CGVS p. 12). Hoe dan ook volstaat dit in de media beschreven incident niet om te besluiten dat de Albanese autoriteiten in het algemeen niet naar behoren zouden optreden in gevallen van huiselijk geweld. Hieraan dient te worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij

nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een nietgouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele gevallen van huiselijk geweld de in Albanië opererende autoriteiten aan alle Albanese onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Aangaande je verklaringen dat je in Albanië door andere kinderen gepest werd, wanneer je met blauwe plekken naar school kwam (CGVS p. 4, 13-14), dient verder opgemerkt te worden dat, ofschoon dergelijk gedrag laakbaar is en het Commissariaat-generaal erkent dat dit een diepe indruk op je naliet, dit geenszins voldoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald onder de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende je opmerking dat je je school wilt afmaken en een nieuw leven wilt beginnen in België (CGVS p. 14), moet ten slotte opgemerkt worden dat dit een louter persoonlijk motief is dat als dusdanig niet ressorteert onder de Conventie van Genève of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. Je brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, wordt jou de internationale bescherming geweigerd. Je hebt met name geen substantiële redenen opgegeven om jouw land van herkomst in jouw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of je voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik jouw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Jouw paspoort staft enkel jouw identiteit en herkomst. De notariële verklaring van je ouders onderschrijven dat zij de toestemming gaven aan jou om naar België te reizen. Het attest van de school staft dat je vaak afwezig was op school en je de negenjarige school afrondde. De handgeschreven verklaringen van jouw moeder en jouw grootvader bevestigen de problematische situatie met jouw vader. Geen van voormelde feiten wordt in casu evenwel in vraag gesteld. Deze documenten kunnen echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat je je voor jouw problemen met jouw vader tot je nationale beschermingsmodaliteiten dient te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit jouw dossier, kom ik tot de vaststelling dat je niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder kom je niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 197, 198 en 199 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift duidt op haar minderjarigheid en tevens stelt dat zij ernstige psychologische problemen heeft, waaromtrent zij als bijlage bij haar verzoekschrift een psychologisch attest d.d. 28 september 2021 voegt (bijlage 3 van het verzoekschrift), merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift betwist dat er op passende wijze tegemoet werd gekomen aan de bijzondere procedurele noden die in hoofde van verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige werden vastgesteld, en dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder stelt de Raad vast dat nergens uit voormeld psychologisch attest blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn (geweest) om volwaardige verklaringen af te leggen. Overigens gaf verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens aan dat zij psychologisch werd opgevolgd, dan wel dat de psychologische problemen waarmee zij zou kampen haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden bemoeilijken (zie administratief dossier, stuk 8, 'deel DVZ', vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke een zo getrouw mogelijke weergave zijn van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop van het onderhoud, blijkt dat verzoekende partij weliswaar melding maakte van het gegeven dat zij psychologisch wordt opgevolgd, doch bleek zij anderzijds telkenmale in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Uit deze notities kan dan ook niet worden afgeleid dat het persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen aan die de vaststelling weerleggen dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021 waarbij haar

verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.5. De Raad wijst erop dat *in casu* door verwerende partij wordt vastgesteld dat (A) de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd wordt doordat (i) haar oudere broer erin slaagde om de woning te verlaten, nog steeds in dezelfde stad woonachtig is, er school loopt en aan de slag is als mechanicus, (ii) rekening houdend met het feit dat verzoekende partij een goede relatie heeft met haar moeder, haar oudere broer en haar grootmoeder langs moederszijde (waar zij soms logeerde en waar zij nooit problemen kende met haar vader) er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat ook verzoekende partij met de hulp van de volwassenen die haar omringen, de woning van haar vader kan verlaten en zich elders in Vlorë kan vestigen en (iii) verzoekende partij pas anderhalf jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en het gelet op het gegeven dat verzoekende partij hier in België omringd wordt door diverse volwassenen (zoals haar oom Z., haar groottante H. en de nicht van haar moeder) zeer opvallend is dat deze familieleden niet meteen na haar aankomst geïnformeerd hebben over de in België aanwezige beschermingsmodaliteiten, doch ervoor opteerden om verzoekende partij gedurende anderhalf jaar illegaal in België te laten verblijven; (B) hoe dan ook geldt dat internationale bescherming pas kan worden verleend indien aangetoond wordt dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming en *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van de problemen met haar vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten; (C) wat betreft haar verklaring dat ze in Albanië door andere kinderen gepest werd, dergelijke gedrag, ofschoon dit laakbaar is en erkend wordt dat dit een diepe indruk naliet op verzoekende partij, geenszins voldoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald onder de definitie van subsidiaire bescherming; en (D) haar opmerking dat ze haar school wil afmaken en een nieuw leven wil beginnen in België een louter persoonlijk motief is dat als dusdanig niet ressorteert onder de Conventie van Genève of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op uitgebreide wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.6. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat haar oudere broer geen vaste woonplaats heeft, en in een precare situatie verkeert, duidt de Raad erop dat verzoekende partij verklaarde dat haar broer bij vrienden verblijft, dat haar broer hogere studies doet en werkt (notities CGVS, p. 3-5, 8 en 11). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat haar broer zich in een precare situatie bevindt.

2.2.7. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat het gegeven dat haar oudere broer buitenshuis woont niet betekent dat dit ook mogelijk is voor verzoekende partij, en dat rekening gehouden moet worden met haar minderjarigheid en haar psychologische gezondheidstoestand, onderstreept de Raad evenwel dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat er rekening houdend met het feit dat verzoekende partij een goede relatie heeft met haar moeder, haar oudere broer en haar grootmoeder langs moederszijde, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook verzoekende partij met de hulp van de volwassenen die haar omringen, de woning van haar vader kan verlaten en zich elders in Vlorë kan vestigen. Dit geldt bovendien des te meer nu uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij soms bij haar grootmoeder langs moederszijde logeerde, zij daar nooit problemen kende met haar vader en ook haar broer bij hun grootmoeder terecht kon (notities CGVS, p. 3 en 11). Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Albanië op haar familiaal netwerk kan steunen om zich elders in Vlorë te vestigen. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat haar familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om haar hierbij duurzame en/of effectieve steun te bieden.

2.2.8. Voorts voert verzoekende partij in verband met de vastgestelde laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming aan dat zij slechts vijftien jaar oud was toen zij in België aankwam en dat zij niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de fouten en de nalatigheid van haar familieleden. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij dient te worden bijgetreden in de motivering dat het gegeven dat verzoekende partij in november 2019 aankwam in België doch pas op 30 juni 2021, en dus meer dan anderhalf jaar later, voor het eerste een verzoek om internationale bescherming indiende een indicatie is dat internationale bescherming in haar hoofde niet dringend noodzakelijk werd geacht, wat de ernst en de waarachtigheid van de door haar geschetste problemen met haar vader ondergraaft. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Het gegeven dat verzoekende partij minderjarig is, doet hieraan geen afbreuk. Dat de volwassen personen die verzoekende partij hier in België omringen nalieten dit te doen, dat zij dermate lang talmden alvorens verzoekende partij een verzoek te laten indienen en dit terwijl zij gedurende anderhalf jaar illegaal in België verbleef en dus het risico liep om bij een controle tegengehouden te worden en eventueel gerepatriëerd te worden naar Albanië, toont aan dat haar familieleden internationale bescherming in haar hoofde niet dringend noodzakelijk achtten. Haar laattijdig verzoek, dat enkel werd ingediend nadat haar opvangmogelijkheden in België wegvielen, vormt dan ook wel degelijk een tegenindicatie voor de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.2.9. Daarenboven benadrukt de Raad de terechte motivering in de bestreden beslissing dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Het komt aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, alwaar zij echter niet in slaagt.

Vooreerst wijst verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de politie nooit op de hoogte werd gebracht van het gedrag van haar vader en dat verzoekende partij evenmin andere volwassenen in vertrouwen nam: *“Jij, jouw broer, die al volwassen is, of jouw moeder hebben immers nooit de politie op de hoogte gebracht van jouw vaders gedrag (CGVS p.). Het Commissariaat-generaal erkent dat het voor jou, rekening houdend met jouw jonge leeftijd, niet vanzelfsprekend is om op zelfstandige basis op de autoriteiten af te stappen. Hier dient evenwel aan worden toegevoegd dat je een duurzame relatie hebt met je moeder en jouw volwassen broer, met wie je tot op heden nog contact hebt (CGVS p. 4), waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat je bij eventuele veiligheidsproblemen de nodige hulp zou kunnen krijgen van een volwassene om je tot jouw nationale beschermingsmodaliteiten te wenden. Evenmin nam je ooit andere volwassenen in vertrouwen om je situatie te vertellen, zoals jouw leerkrachten. Je stelde dan wel dat je je schaamde, je beweerde evenzeer dat de leerkrachten*

informeerden naar jouw blauwe plekken en medelijden toonden, waaruit blijkt dat zij zich oprecht om jou bekommerden (CGVS p. 10)."

Tevens wordt in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd dat geen afdoende redenen werden bijgebracht om hun nalaten desbetreffend te verklaren. In het bijzonder wordt desbetreffend als volgt overwogen door verwerende partij: *"Je verklaarde dat jij en jouw moeder besproken hebben om niet naar de politie te gaan omdat jouw vader beweerde overal vrienden te hebben en zo snel te weten zou komen dat jullie een klacht hadden ingediend (CGVS p. 9). Je kan echter niet zeggen wie die vrienden van jouw vader zouden zijn. Je kende ze namelijk zelf niet en baseert je hiervoor louter op zijn dreigementen (CGVS p. 12). Hoe dan ook kan de vrees van jou en jouw moeder, namelijk dat jouw vader jullie nog iets ergers zou aandoen indien jullie naar de politie zouden gaan (CGVS p. 8-9), jullie nalaten ter zake niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen je belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien je de autoriteiten niet officieel vraagt op te treden, kan je logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Ook je bewering dat de politie in jouw stad niet functioneert (CGVS p.), kan je niet hard maken. Hiervoor baseer je je immers louter op wat je op televisie en in de media vernomen hebt. Zo hoorde je op tv een geval van een vader die zijn echtgenoot en kinderen vermoordde en ben je bang dat dit jou ook zou kunnen overkomen (CGVS p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat luidens jouw verklaringen blijkt dat de vader in kwestie een gevangenisstraf gekregen heeft en de autoriteiten dus wel degelijk stappen hebben ondernomen tegen de persoon in kwestie, doch dat hij na zijn vrijlating alsnog zijn gezin vermoordde (CGVS p. 12). Hoe dan ook volstaat dit in de media beschreven incident niet om te besluiten dat de Albanese autoriteiten in het algemeen niet naar behoren zouden optreden in gevallen van huiselijk geweld. Hieraan dient te worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in."*

Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat zij en haar moeder bang waren om een klacht in te dienen omdat zij weten dat dit op niets zal uitlopen, gezien het gebrek aan daadwerkelijke bescherming door de Albanese autoriteiten in situaties van huiselijk geweld. Tevens voert zij aan dat het algemeen bekend is dat Albanië een staat is waar corruptie wijdverbreid is. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten over huiselijk geweld in Albanië (bijlagen 5-8 van het verzoekschrift) en over de corruptie in het land (bijlage 9 van het verzoekschrift). Tevens citeert zij desbetreffend uit de "COI Focus" betreffende "Albanië. Algemene situatie" van 15 juni 2020.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met deze algemene beschouwingen en het verwijzen naar de algemene situatie in Albanië wat betreft huiselijk geweld en corruptie er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat nationale bescherming in haar hoofde niet bestaande zou zijn.

De Raad wijst er overigens op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, doch in dit verband tevens volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: *"Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/_coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/_coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de*

burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een nietgouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele gevallen van huiselijk geweld de in Albanië opererende autoriteiten aan alle Albanese onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”

Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen tevens erkent dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, doch dienaangaande tevens op het volgende wijst: “Verweerder betwist verder niet dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, maar benadrukt dat uit de “COI Focus” betreffende “Albanië. Algemene situatie” van 15 juni 2020, waarnaar verwerende partij in haar beslissing verwijst, tevens blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Betreffende jullie beweerde ontevredenheid over het volgens jullie onprofessionele functioneren van de politie na jullie aangifte blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal voorts dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende niet door jullie gezette (CGVS, p. 9; CGVS partner, p. 7-8) stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de

Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.” (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen).

De door verzoekende partij bijgebrachte informatie werpt hierop geenszins een ander licht en toont evenmin aan dat verzoekende partij wegens de aard van haar problemen niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

De Raad onderstreept ten slotte nog dat de vaststellingen in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden overigens bevestiging vinden in het feit op zich dat Albanië wederom werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.2.10. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar haar psychologische problemen en het door haar bijgebrachte psychologisch attest d.d. 28 september 2021 (bijlage 3 van het verzoekschrift) teneinde de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat of op welke wijze haar beweerd trauma van aard is om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Immers, het gegeven dat verzoekende partij met psychologische problemen zou kampen kan het nalatig handelen van haar volwassen familieleden niet verschonen of verklaren. Integendeel, gelet op het gegeven dat verzoekende partij stelt dat haar psychologische problemen het gevolg zijn van het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn (geweest), kan redelijkerwijze van de volwassen personen die verzoekende partij omringen verwacht worden dat zij zouden proberen om verzoekende partij elders in Vlorë onder te brengen, dan wel klacht in te dienen bij de Albanese autoriteiten. De vaststelling dat zij dit niet doen, doch er eerder voor opteren om verzoekende partij naar haar familieleden in België te sturen zodat zij er “*een beter leven*” zou hebben (notities CGVS, p. 6), om dan vervolgens na te laten zich te informeren over de mogelijke beschermingsmogelijkheden waarover verzoekende partij in België zou

kunnen beschikken, ondermijnt de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde (psychologische) problemen.

In zoverre verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat het door haar bijgebrachte psychologisch attest d.d. 28 september 2021 (bijlage 3 van het verzoekschrift) zou volstaan om haar problemen aan te tonen, wijst de Raad erop dat in dit attest slechts zeer kort aangegeven wordt dat verzoekende partij traumatische episodes heeft meegemaakt, zonder dat hierbij evenwel enige verdere (medische) informatie of analyse gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Het schrijven van de psycholoog, niet meer dan een viertal zinnen, bevat geen uitgebreid medisch verslag waaruit blijkt hoe hij tot zijn bevindingen kwam, noch wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift poneert, toegelicht waar verzoekende partij deze traumatische episodes ondergaan zou hebben, dan wel wat de oorzaak van haar trauma dan wel zou zijn. Aan dergelijk attest kan dan ook weinig tot geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien wijst de Raad erop dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar vader, hoe dan ook onverminderd overeind blijft dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij voor deze problemen geen beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

2.2.11. Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte certificaat van een letsel d.d. 24 september 2021 (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat dit attest weliswaar melding maakt van *“twee oppervlakkige littekens van 10 cm aan beide dijen”*, doch blijkt tevens dat de stelling dat deze veroorzaakt werden door een riem duidelijk gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partij. De Raad wijst er hierbij op dat dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Daarenboven herhaalt de Raad ook hier dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar vader, hoe dan ook onverminderd overeind blijft dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij voor deze problemen geen beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij per aanvullende nota d.d. 18 februari 2022 nog een (kopie van een) attest van de dienst radiologie in Vlorë d.d. 29 september 2018 bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 11), stelt de Raad vast dat, in zoverre aan deze loutere kopie al bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624), uit dit stuk hoogstens blijkt dat verzoekende partij een beeldvormend medisch onderzoek onderging, doch niet om welke reden dit onderzoek plaatsvond. Evenmin bevat dit stuk enige informatie over de resultaten van het onderzoek. Dat dit onderzoek werd uitgevoerd naar aanleiding van de mishandelingen vanwege haar vader, blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar aanvullende nota, dan ook nergens uit. Dit attest is dan ook niet van aard om de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar vader aan te tonen. Daarenboven herhaalt de Raad ook hier dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar vader, hoe dan ook onverminderd overeind blijft dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij voor deze problemen geen beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

2.2.13. Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig is. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Noch daargelaten de vraag of de door verzoekende partij aangehaalde problemen met haar vader aannemelijk zijn, stelt de Raad vast dat

verzoekende partij er in haar betoog aan voorbijgaat dat niet bewezen moet worden dat de vervolging of de ernstige schade zich niet meer zal voordoen, maar wel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen niet kan rekenen op de hulp en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat bovendien uit niets blijkt dat zij zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met haar vader te vermijden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT